

Duszpasterstwo młodzieży i rodzin

Inwestować w wychowanie młodzieży, aby tworzyć rodziny na dziś i na jutro

Wychowanie młodych jest początkowym zadaniem rodziców, związanym z przekazaniem życia, uprzednim w stosunku do zdania wychowawczego innych podmiotów; dlatego rola WWD jest uzupełniająca, niezastępująca roli wychowawczej rodziców tych młodych. Wkład powołania rodzinnego, rodzicielskiego i bycia parą został określony przez przynajmniej trzy centralne tematy: miłość, życie i wychowanie.

Troska o rodzinę wzbudza wielkie zainteresowanie na całym świecie. Daje się temu wyraz w sposób szczególny w artykułach, publikacjach naukowych i materiałach kongresowych. A jednocześnie prosi się rodzinę, by sama zadbała o więzi, które, tworząc gęstą sieć, wspierają młodego człowieka w procesie wzrastania i podnoszą jakość życia wspólnoty. Dlatego należy promować odpowiednie strategie wychowawczo-duszpasterskie wspierające rodzinę, związane z rolą, jaką odgrywa ona w budowaniu relacji międzyludzkich i międzypokoleniowych, a także w ogólnej koncepcji wychowania i towarzyszenia nowym pokoleniom.

W swojej złożoności każda rodzina jest jak książka, którą trzeba przeczytać, odpowiednio zinterpretować i zrozumieć, czyniąc to z wielką troską, uwagą i szacunkiem. Faktem jest, że w naszym współczesnym społeczeństwie życie rodzinne doświadcza pewnych uwarunkowań, które odsłaniają jej kruchość.

Nasze spotkanie się z księdzem Bosko jest procesem ciągle

aktualnym. Podążać za jego wizjami; zrozumieć jego pasję wychowawczą; poznać jego talent do wyprowadzania ludzi młodych ze „złych dróg”, aby uczynić ich dobrymi chrześcijanami i uczciwymi obywatelami, by wychowywać ich do wiary chrześcijańskiej i świadomości społecznej, aby przygotować ich do zdobycia solidnego wykształcenia zawodowego, jest doświadczeniem niezwykłego wkładu w wymiarze ludzkim i zaangażowania ze strony rodziny. Doświadczenie ks. Bosko w tym zakresie ma swoje głębokie korzenie. W istocie jego życie jest wynikiem doświadczeń życia rodzinnego, wielości relacji, przekazanych tradycji, spotkania młodych ludzi bez rodzin, historii miłości i kryzysów rodzinnych i to od pierwszych chwil swojego życia, kiedy jako bardzo mały chłopiec musiał stawić czoła utracie ojca.

Wspólnota Wychowawczo-Duszpasterska jest jedną z form, jeśli nie tą formą, w której konkretyzuje się duch rodzinny. W nim system prewencyjny działa w ramach projektu wspólnotowego. Jako wielka rodzina, która zajmuje się wychowaniem i ewangelizacją młodzieży na określonym terytorium, WWD jest urzeczywistnieniem tej intuicji, o której początku charyzmatu salezjańskiego ksiądz Bosko często mawiał: „Zawsze potrzebowałem wszystkich”. Wychodząc z tego przekonania, od najwcześniejszych dni Oratorium tworzy wokół siebie wspólnotę rodzinną, która nie zważa na różne uwarunkowania kulturowe, społeczne i ekonomiczne współpracowników i w której sami młodzi są protagonistami.

Wychowanie młodych jest początkowym zadaniem rodziców, związanym z przekazaniem życia, uprzednim w stosunku do zdania wychowawczego innych podmiotów; dlatego rola WWD jest uzupełniająca, niezastępująca roli wychowawczej rodziców tych młodych.

Teologia pastoralna w tym procesie czynienia odpowiedzialnymi stwierdza, że rodzina jest przedmiotem, kontekstem i podmiotem działania duszpasterskiego. Ta myśl zaprowadziła nas do

pytania o oryginalność rodziny wewnątrz WWD, która może zajmować w niej specyficzne miejsce. Wkład powołania rodzinnego, rodzicielskiego i bycia parą został określony przez przynajmniej trzy centralne tematy: miłość, życie i wychowanie.

Dlatego, zarówno na poziomie lokalnym, jaki inspektorialnym, potrzeba zacząć planować drogi formacyjne dla działaczy/formatorów, integrując rodziny w SPWD, gdzie propozycja wychowawcza i duszpasterska będzie ustawiona wokół działań, które widzą rodzinę jako protagonistę na rzecz młodych ludzi. Takie drogi muszą mieć za centrum porównanie, metodologię pedagogiki rodzinnej i salezjańską duchowość.

Z tego powodu koniecznym się staje przeprogramowanie się w sensie powołaniowym – wejście w kontekst rodzin, mówienie ich językiem, bycie blisko ich kruchych relacji i uznanie trudów obecnych w ich życiu, gdy troszczą się o młode osoby bez rodziny, młode rodziny, w różnych sytuacjach rodzinnych (bieda, nierówność i słabości), wspierając solidarność między rodzinami. Koniecznym się później staje towarzyszenie z miłością młodym parom/rodzinom, troszcząc się o nie i planując dobrą i stałą formację do miłości, dla rozwoju każdego powołania.

Wszystko to, co zostało powiedziane o Salezjańskim Duszpasterstwie Młodzieżowym i Rodzinie, aby było zrealizowane, wymaga rozpoczęcia procesów formacyjnych dla wszystkich członków WWD, a więc tak dla salezjanów konsekrowanych jak i dla świeckich, którzy wspierają rozwój SPWD i Rodziny Salezjańskiej.